

ROMANA RIBA-ROLLINGEROVÁ

česká próza
na
www.carpe.cz

Všechno, co svrbí,
jednou svrbět přestane

Po úspěšném „základoškoláckém“ vyprávění *Veškerá podobnost a jiné kotrmelce* (2001) přivádí autorka na románovou scénu znovu svou svěbytnou hrdinku Annu Pišťárovou. V průběhu čtyřletého období se dospívající studentka Anina konfrontuje s ne vždy jednoduchou realitou, bezhlavou zamilovaností, pubertální náladovostí, komickou trapností, nárazovou ambiciózností, svéráznými mezilidskými vztahy, choulostivým politickým kontextem a v kloketu každodennosti pátrá po nevšednosti.

Jedná se o vtipný i dojemný, groteskní i hluboký, především však jadrný text, během kterého se čtenář s Aninou překlene sérií pikantních zkoušek sebevědomí i svědomí až k famózní maturitní „zkoušce z dospělosti“.

Romana Riba-Rollingerová

Narozena 12. 3. 1971 (Městec Králové).

Vdaná, dvě děti... Od r. 1996 žije ve Francii.

Gymnázium (Poděbrady),

Fakulta architektury ČVUT (Praha),

Psychografologie (Educatel – Rouen, Francie).

Ve Francii publikovala několik poetických
a prozaických textů v Sunset Editions.

V České republice jí vyšly romány

Veškerá podobnost a jiné kotrmelce (2001),

Všechno, co svrbí, jednou svrbět přestane (2007).

ROMANA RIBA-ROLLINGEROVÁ

**VŠECHNO, CO SVRBÍ,
JEDNOU SVRBĚT
PŘESTANE**

volné pokračování knihy
*Veškerá podobnost
a jiné kotrmelce
(2001)*

2011

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která jí legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© *Romana Riba-Rollingerová, 2007, 2011*

© *Carpe diem, 2007, 2011*

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-86362-95-6

„ROZTOUŽENA => ROZSOUŽENA“

(Anna Pišťárová)

Z mlhy...

I. V opratě dnů zapřažena

1/

V sobotu k poledni jsem zabila Černěnka. Omylem jsem ho rozšlápla při úklidu, škoda. Černěnko byla jediná z pakobytek, co se trochu hejbala. Černěnko – protože oproti ostatním trochu černá na břichu. Originální prostě všehovšudy a takhle blbě dopadla... Pietně jsem Černěnkovu mrtvolku odloupla od jekoru a spláchla ji do záchodu. Spláchnout ji bylo třeba nadvakrát a ještě kapku přišťouchnout štětkou, natolik byla lehoučká. Pro žádnýho z Černěnků to holt dobrý časy nejsou. Ani u Pišťárový ale tenhle závěrečný rok sedmý pětiletky zrovna nic moc. Jednak minulou středu v ulici přímo naproti baráku Aulických nainstalovali telefonní budku (protáhli tam visací kabel od doposud jediný záměstský linky vedoucí k okresnímu tajemníkovi KSČ Štolcovi), a navíc si Sašena už dva dny zvesela trpí střevní chřipkou. Štve mě to děsně, nechala jsem se tentokrát dokonce od Saši poplivat, ale žádnýho bacila se mi zas odchytnout nepodařilo. Beztak určitě plivala povrchně, bez opravdický chuti poskytnout mi službu. Ženská řevnivost, to je furt ten samej žal. Nepochybuju o tom, že celá sedmice našich třídních trubců by na svýho kamaráda v případě poptávky plivala jak o závod. Mezi klukama to funguje primitivnějc; když se jim nabídne možnost flusnout si, tak si nekalkulovaně flusnou. Oni teda, magoři, abych jim zas moc nenadržovala, flusou i bez poptávky. A taky si to hubnutí natolik brát nemusej, když se u nich zrovna ta hormonální revoluce na zadku tak příšerně neprojevuje. Což my s Aulickou jo, my si to pořádně berem. No a zatímco Saša Aulická díky

tý nespravedlivý proháněče shodila už aspoň dvě kila, mnou i nadále lomcuje nepřetržitá chuť k jídlu. Jak strejdivoc prase na výkrmu. Normálně bych si teď povzdychla: „Ach jo“, jenže nemůžu, jelikož jsem se nedávno zavázala, že dětinsky „achjovat“ jednou provždy přestanu.

A jinak? Šprtám jako debil a maskuju si uhry zásypem na dětský prdelky. Šprtání versus maskování uhrů, faldů a komplexů – v tom tkví podstata celého mého náctiletého života. Takhle jsem si to gymplácký mládí nepředstavovala (ad „závazek“ čili promlčené „ach jo“). Aspoň že se mě furt drží ta poezie. Když ale říkám „furt“, mám na mysli, že se jako furt vrací, a ne že by se mnou setrvala bez ustání. Naopak! Vždycky je třeba odmakat si další z řady banálně prozaických ikstýdenek, než to na mne náhodou znovu padne – a to většinou v naprosto neočekávaný situaci i místě. Tvůrčí trans, náhlý blesk z mdlého nebe. Nejdřív to ze sebe vysmolím na papír, a pak to obyčejně – jelikož většinou to opěvuje nějaký můj milostnej či obecně existenční bol – obrečím (tajně). Jak ale říkám, běžnost to není. Například právě teď – *níčovó níbud'*, žádná poezie, žádná strofa, žádný jamb. Vzhledem k protivným okolnostem se to dá i pochopit. Všeobecný marasmus, řekl by někdo, kdo tohle slovo běžně používá. Například Dr. Ladislav Rejman by to určitě vysypal z rukávu jakbysmet (jakbysypl). Já na „marasmus“ před chvílí padla ve Vítině Kapesním slovníku cizích slov. A proč že ve slovníku „Vítině“? Přísahám, že bych jí ho byla dávno vrátila, kdyby obálku trapně nehyzdil mastnej flek. A taky kdyby se mi momentálně do života tolik nehodil. (Slovník, ne flek. Jak mi ale do myšlenek pořád leze „flek“, tak mi to zas vyvolává žrací asociaci ad šunkaflek.) Zpátky ke slovníku a ať už to téma razantně utnu – nakonec, kde je Vítě konec?Někde ve východočeských dálavách si užívá sodomagomorských radostí internátní svobody, zatímco my gympláčtí stále jen ve stojatých polabinských vodách hrbíme hřbet pod všudypřítomným rodičovským jhem! Čili toho pr'ávýho slovníčka

cizích slov si i docela zasloužím. Coby kompenzaci. Aspoň k částečnému uhašení mé neutuchající žízně po termínech. Žízně beznadějně neutuchající, protože obvykle každý z termínů, co v noci poctivě našprtám, s následujícím ránem prachsprostě zapomenu. To už ale opět bočím z tématu. Tedy, co se mého osobního marasmu týče, kromě nesčetných fádních povinností kde nic tu nic; žádný vzrůšo, žádný drama, žádná náctiletá láska, žádná opravdická hodnota. Kdyby byl život třeba čajem, tak ten můj louhovaným z vylouhaného pytlíku.

2/

Dnešní školní jitra mělo do „dobrého a ještě lepšího“ daleko. Zjistila jsem totiž, že Saša není sama. Střevní chřipka stihla u nás ve třídě už nejmíň šest borců. Projímá se i frigida Magdala. No a taky ONA, a to ačkoliv to vůbec zapotřebí nemá. Ona = Nela! (Závazek.)

Nela – už to jméno. To je úplně něco jiného, úplně jiný bytí. Úplně jinej životní vklad to je. Nela Hříběťová proti Anině Pišťárový. Nela versus Anča... co *comment*? Když se Nela usmívá, vypadá jak na retušovaných fotkách ze třicátých let. Vlasy krepované, pleť alabastrová, celá taková neskutečná, jakoby hnětená z mimozemského těsta. Nela vypadá zajímavě i v teplákách. Navíc – a to je právě to nejnesnesitelnější – ona je opravdu chytrá a talentovaná, a to snad ve všech uměleckých, humanitních i exaktních oborech. A její anglickej přízvuk zní fakt anglicky. Všech svých cílů Nela dosáhne. Zvláštníma neviditelnýma metodama, ale jo. Jakoby žádný ambice netyčila, jakoby jen tak proplouvala dnem za dnem, když se ale člověk na ni podívá, vždycky jakoby na něj shlížela z vítězného stupínku. Vůbec všechno kolem Nely je originální. Babička Nely se jmenuje Balbína, teta Stefánie, otitulovaný táta hraje na harfu, otitulovaná máma umí španělsky a latinsky, brácha je o patnáct let starší, nosí dlouhý vlasovou, poslouchá Franka Zappu, a když

právě nevěterinuje zvířata, tak vyrábí z hlíny sluneční hodiny. I ten jejich běžovej kocour Ferdinand se chová nezvykle, například se jim prej doma ani jednou nevydělal.

Zatímco v mém příbuzenstvu se to hemží Pepanama a Máňama, dělnickou třídou, pionýrama, z „cizojazyčosti“ sem tam nějakým vulgarismem a z kulturní osvěty tak maximálně hospodským akordeónem a snůškou příplzlých fórů. A všechny naše postupný kočky nám doma zneprovornily nejmíň už polovinu koberců. Že se to vůbec tak blbě schází? Na jedný adrese samá originalita, a jinde samá průměrnost, to je snad nějaký prokletí. Skrytej kastovní systém jak v Indii. Akorát snad jedna spravedlnost by se v našich evropských podmínkách oproti indickým vystopovat mohla; plešouni například se u nás vyskytují kasta nekasta. Všimla jsem si totiž na jezeře, že Nelin brácha má už dost vylíslý kouty. No jo ale – a co náš strejda?! Vylíslý kouty jsou rozhodně přijatelnější než potupná přehazovačka. A nejodstrašující případ našeho pelichajícího ochlasty otce, ten tu kletbu tupluje. Čili i testosteron je, až na vzácné výjimky, na nemilosrdnost skrytého kastovního systému krátkej. „Každýmu dle jeho potřeb“ nenaděluje ani příroda, ani Ježíšek, natožpak proplešlej Husák.

Plešky jsou však pouhou podmnožinou, vůbec celá naše rodina je totiž čím dál nereprezentativnější. A co to tak změkčile přikrašlovat – „nereprezentativní“ je v případě Pišťárovic komplimentem. Je to prostě tragédie. Praštěná Šárina nosí kolem krku zelenej šátek mladých ochránců i do krámu. Že by se, jak vždycky s dědou natírala, přečichala toluénu a zůstala tak nezvratně oblblá? Abych tedy dostála objektivního nadhledu, jeden klad Šárina příslušnost do jejich ochranářsky nadržený sekty obnáší, a sice že teď pravidelně vyvenčuje Nerouše. I ho celkem krmí. Ale to je z přijatelného fakt všechno, zbytek je děs. Vlasy má (furt ještě o Šárině) sestříhlý do podivný helmičky. Trochu jako legendární „tupý sestřih“, který na mně coby baculaté pětiletce kdysi spáchala kadeřnice

Nachtigalová. Rozdíl je v tom, že na Šárině se tímhle ohavným způsobem podepsala její matka vlastnoručně, a to na rozdíl od přít'áplých let sedmdesátých v moderních letech osmdesátých. Trpkou pravdou ostává, že ono to zjevně mý mladší sestře nevadí. Blaženost slabomyslným. Ohelmovaná zelená Šárina jakoby z oka vypadla partyzánovi–liliputovi. A jestli teď k tomu bude opravdu muset nosit brýle s krytem na pravém oku, tak mi asi fakt nezbyde než poduliční prolézání kanály.

Mámina natupírovaná hlava pro změnu připomíná homoli cukrový vaty a pod stárnoucíma kolenama se jí lejtka rozpálila tak, že teď koketuje snad i s prašivým Strouhalem. Směšně odbarvená Hana se tahá s kdejakým idiotem, ještě že domů z Prahy jezdí jen na víkendy. Kterěž vesměs proječí, že jí beru hadry, což zůstává letitou konstantou našeho sesterskýho vztahu. A Nerouš? Nerouš? Nerouš svorně s prvořečnou samčí podmnožinou pelichá. Kdyby Zikmund, náš báječný dědeček, tu svou pozůstalou sebranku viděl, obracel by se. Kdyby nebyl popelem. Zrádce.

3/

Mohla-li bych nějaký den vygumovat, byl by to právě tenhle. Opravdu brečet mi nešlo, furt si to vyčítám, ale je to tak, slzy se neřinuly. Tupě jsem civěla na keramický dlaždice pod nohama a marně odháněla myšlenky na to, jestli se vypalovaly v menším žáru, než kterým za chvíli projde děda. Zkoušela jsem si vybavit dojemný vzpomínky, jelikož nebrečet mi přišlo nevhodný. Brečela mamka, brečela Hanka a brečela vida brečet mamku i Šárka. Brečela i paní Horáková i pan Lojzo i pošťačka... Akorát já ne.

Nejžalostněji ze všech ovšem truchlil náš otec. Poctivě nametenej, klátil se tam u stěny a kvílel. Hnusil se mi. Namísto dlaždic jsem teď myslela na to, jak tenhle náš vlastní táta svému vlastnímu tátovi Zikmundovi tajně šlohnul životní

sbírku historických foťáků, aby ji prodal za pár šupů na chlast. A chtělo se mi rvát vzteky, aby už držel tu svoji lačnou hubu! Nakonec se ale otec vyjevil jen jako chabší předskokan. Úvodní číslo černý grotesky. Přibližně ve třetině ceremonie totiž veskákál na scénu tragéd o celý řád velkolepější. Veskákál doslova. Dle všeho šlo o nějakou jeho pohybovou (nejen) úchylku. Jak vykoplý z Ústavu pro výzkum chůze. Akorát že tady nešlo o televarieté, ale o opravdický Zikmundův pohřeb.

„Josef Makowski, vážená madam!“ odhulákal kulturní referentce odpověď na dotaz, kdo že je zač. „Sloužili jsme společně se svobodníkem Zikmundem Pišťárem v Seredi! Dělostřelecké oddělení číslo osmdesát tři, čtvrtá baterie.“ Hrklo ve mně. Ad akce Nerouš. Skutečný Josef Makowskú?! Ti, co znají moje zážitky ze základky, budou vědět. Kde se tady jen vzal? Zikmund, ten si ho mohl pozvat těžko. To už všichni namísto k rakvi rozpačitě koukali na tohohle exota, který si suverénně proskákál cestu sborovou místností až před první řadu rodinných pozůstalých.

„Rok devatenáctset třicet osm, patnactý listopad, devatenáct hodin, třicet sedm minut. Kamarád Zikmund Pišťár mne vyrval hrobníkovi z lopaty!“ pateticky vecpe smutečnímu shromáždění, načež se rozeštká, vrhne k rakvi, klekne, pokřičuje a zaklíní se tam. Zmínka o hrobníkově lopatě bude za daných okolností sice trefná, ale myslím, že v tu chvíli by ho nejen řečený hrobník tou lopatou rád bacil. Bude to tak trapná situace, že náš otec konečně na chvíli sklapne, a dokonce i ultrauzvaněný kulturní referentce dojde nit. Že ale právě bude ultrauzvaněná, za chvíli nějaký to rozumný slovo zas najde a našušká ho do Makowskiho chlupatýho ucha. Ten si ale nedá říct, a ne a ne. Až to kulturní referentka vzdá a dotčeně se rozcupitá zpátky ke svému recitačnímu pultíku. Když se Josef Makowski zezadu chopí jejího lýtka v černých silonkách.

„Zikmund byl jedinej, chápeš?!“ bude se zajíkat. Nejen kulturní referentka, ale i naše mamka bude pudru navzdory

úplně rudá. Vystrašená kulturní referentka bude bradou poslušně přikyvovat, že to chápe. Tehdy se konečně na Josefa Makowského vrhnou dva urostlí chlapíci z ostrahy a odvedou ho pryč. Ani se nebude vzpouzet, akorát furt přitom co chvíli poskočí a od dveří ještě do davu zahaleká: „Sbohem, Zímo!“ Že je Zíma famulární odrůdou Zikmunda, mne úplně zprvu nenapadne a budu to brát tak, že Makowski dočista šílí. Nebudu ovšem sama, kdo „Zímu“ hned nepochopí. Na „sbohem Zímo“ totiž senilní tetička Zajíčková zareaguje rozjařenou otázkou, jestli nám to prej přišel zazpívat sám Pepíček Zímů a kde že je? To už k smuteční znělce angažovanéj uhrovitej trumpetista z lidovky neudrží pištivej smích a bude se ho snažit tlumit do žesťový trumpety... A do toho to děsný vedro a otec, co se znovu rozkvílí alkoholovým žalem, a seno na plácku před obřadní síní a můj sennou rýmou postižený nos, z kterého mi nakape do pamětní knihy, až se tam budu podepisovat, a strejdova konejšivá ruka na mém rameni: „Tak už nebreč, Anino“ a... A italská komedie hadr.

Bude mi to líto, děda si zasloužil opravdu důstojnější rozloučení. Až bude rakev za příšerně těžké muziky odjíždět, budu si říkat, že už se na tu ostudu děda nemohl dívat a odpakoval se, abychom se v tom pozemském trapnění dál plácali sami. Později mne ale napadne, že by se to Zikmundovi možná právě takhle líbilo a tu rakev odvezli opravdu jenom proto, že před krematóriem už na svoje číslo čekal další nebožtík.

4/

Nevěřte však tomu, že Josef Makowski v tlapách tvrdých hochů z ostrahy zmizel nadobro z mého života. Naopak. Už druhý den po pohřbu nám zazvonil u branky. Že prý nám přinesl ukázat fotoalbum z vojny v Seredi. A že by se rád na oplátku podíval na fotky Zikmundovy. A protože my jsme po tom, co nás Zikmund nechal ve štychu, zbyly v Zámostí po

přeslici jen sebranka nerozhodnejch ženskejch, nedokázaly jsme vetřelce Makowskiho včas vykázat, a naopak ho pustily dál. Dokonce mu mamka nabídla kafe nebo čaj, že ale J. Makowski prý tyhle „horký brečky“ nepije, poslala mu Šárinu do hospody pro chlazený pivo. Fatální chyba, neboť chlazený pivo Josef Makowski pije a rád. Nabídnutý pivo zřejmě považoval za oficiální přijetí do naší rodiny a rozhodil se k nám potom pravidelně na návštěvu každé tejdny.

Po jedné takové návštěvě si s sebou odvedl Nerouše. Ten totiž od Zikmundovy smrti přestal žrát a vypadalo to už opravdu tak, že brzy odejde za dědou. Ležel tam hubenej, čumákem k boudě, zadkem k nám, a trucoval. Josef ho zkoukl, načež prohlásil: „Ten vám chcípne do neděle“. Šárina se rozbulela, i mamce tekly slzy. I Haně by možná tekly, kdyby tam taky byla. A brečela jsem tehdy konečně i já. Za Nerouše, za Zikmunda – za toho skvělýho dědu, kterému se natolik nepovedl ani syn, ani kamarád z vojny, a nakonec ani vlastní pohřeb, jsem se tam na dvorku před bláznem Makowskim rozeřvala jako Alík.

„Tyhle ty ženský nářky já tady poslouchat nebudu!“ vynadal nám Makowski s pusou upatlanou od mamčina štrůdlu. Aniž by se poté na cokoliv optal, popadl psa a odvedl ho pryč. A Nerouš vůbec neprotestoval a poslušně skákavýho Makowskiho následoval. Ani se neohlíd. Asi právě proto tehdy žádná z nás nenašla sílu jakkoliv oponovat. V noci se mi pak nedařilo usnout, protože mnou furt cloumaly těžké úvahy o tom, jak je život blbej.

Asi tak za deset dnů nám Josef přived psa zpátky. Očividně se mu podařilo Nerouše „vyrvat hrobníkovi z lopaty“ a pravděpodobně tak posmrtnému Zikmundovi splatit kus dluhu. Prý je ale absolutně nutný krmit ho (Nerouše) frankfurtskýma párečkama, případně trienčanskou slaninou. Co se stravovacích nároků týče, stal se tak Nerouš díky Josefovi Makowskimu hotovým aristokratem v rámci naší ženské chátry odchované chlebem s cukínovou hořčicí. Nero von Pistiar!

Trvalo nám několik dlouhých týdnů, než jsme ho téměř zhejčkaným móresům odnaučily a přivedli zpátky k normální codůmdávací stravě.

5/

Jak o tom přemýšlím s hlavou vychladlejší, tak ona vlastně ta telefonní budka přímo proti baráku zas taková bomba není. Jasně, Saša si tam může skočit, kdy se jí zachce, a taky může v pohodě za záclonou šmírovat kdo, kdy, jak často a na jak dlouho chodí volat, jenže stejně právě může estébákovat Sašu její vlastní máma. A co se střevní chřipky týče, tak Provaznice říkala, že prej už zas všechno nabrala zpátky. Vůbec mám dneska skvělou náladu. O hlavní přestávce se totiž na mě usmál Jáchym Jaczky = Jaci. (Jaci, já chci...) Jaci má úplně všechno, co je hezký; modré oči, husté vlasy, pevné tělo, úzké zadek, skvělé oblečení, dolíčky ve tvářích, když se směje... A je to čtvrták. Jaciho nám záviděj i vysokoškolačky. A právě tenhle gympláček trezor se dneska na chodbě před Anduliným kabinetem (Andula = Alena Pošíková, naše třídní) na mě usmál, dokonce i k tomu přimrkl pravým okem. Bylo to tak sympatické gesto, že jsem se z toho ještě nevzpamatovala. Donekonečna si to v hlavě reprízuju, jsem tím jeho přimrknutím úplně celá prolezlá. Jo, jsem teď dokonale šťastná, fakticky jsem. A že se to zrovna odehrálo před Anduliným kabinetem biologie, to je určitě osudový znamení. Příroda se nedá obejít!

Řekla jsem si pak doma dřepící na záchodě, že jestli se mi podaří objevit v glazuromalbě dlaždičkové podlahy nový obličej dřív, než mi na dveře začne bušit čůránichtivá Šárina, bude to důkaz. Důkaz toho, že nám to s Jacim bude klapat. A jeden super mužský profil, který jsem kupodivu doposud nikdy nevystopovala, mi sám padne do očí, aniž bych stihla spustit seriózní pátrání. Čímž Šárina ze hry zcela vypadne. Dotěrnou myšlenku na to, jak asi na míse dřepívá Jaci,

okamžitě odvrhnu. Jaci určitě i tyhle úkony činí s grácií atleta; čistě, efektivně, bleskově. O což se budu nadále snažit i já! Okamžitě odlepím tváře od dlaní a primitivní proces co nejrychleji završím. Život je skvělejší. A ten náctiletej zvlášť. Klidně bych takhle mohla zůstat věčně. Nač se hrnout do nějakých „cetilet“ (a nedejbože „sátilet“), když v nácti mi je tak hezky?

6/

V úterý jsem Jaciho ve škole vůbec nezahlídla. Snad není nemocnej? Hlavně aby se stihnul vyléčit do Mikulášský! Aspoň trochu rozptýlení do té šedi bez Jaciho přinesla matika. Kužel (Kužel = Bořek Kuželka; matikář a říd'á gymplu, zván také Šerif, Franc, Somálec či Debil), tedy Kužel po nás opět vyžadoval, ať se hádáme. Jako o výsledek. On nám nejdřív zadá úlohu, nějakou těžkou rovnicí například, počká, až každý individuálně dospěje k nějakému výsledku, načež se několika Franců a Frajlí (= jeho univerzální oslovení studentů a studentek) optá. Čím víc variant se dozví, tím se mu to líbí víc. Každý z vyvolaných, co nabídne odlišnou odpověď, se stává náčelníkem družstva zastánců stejného výsledku. Kužel si na tabuli nadšeně označuje jednotlivá družstva a čárkuje k nim četnost jejich příslušníků. Až se celá třída rozdružství, náčelníci se musí o svůj výsledek hádat jako o život. Nikoliv podstata, ale síla argumentu rozhoduje, tvrdí Kužel.

Dnes jsme skromně dosáhli družstev dvou. Náčelníkem áčka jsem byla já, náčelníkem béčka Honza Lavor. Už když jsem to svý „čtyři!“ vyslovila, došlo mi, že jsem to asi zapomněla umocnit, takže když Honza Lavor navrhl „šestnáct!“, dorazilo to mou pochybnost do jistoty. Když pak po Honzovi šestnáctku potvrdila též sama Nela Hříbětová, veškerýmu zbytku třídy (Saši včetně!) nezbyvalo, než souhlasit. Tož jsem si v „áčku“ náčelníkova sama sobě. A ještě jsem se ke všemu měla o tohle své sólo největšího idiota zapáleně hádat. Protože

Kužel žádnou dezerci a dobrovolný přestup do družstva protivníka nepřipouští. Co je jednou řečeno, to je dáno.

„Šestnáct je správný výsledek,“ tvrdil Honza.

„Ne, mylíš se, správný výsledek jsou čtyři,“ lhala jsem já.

„Zapomněla jsi to umocnit.“

„Nezapomněla.“

„Jakto že ne? Celá třída je proti tobě,“ naléhal Lavor.

„Neumocnila jsem to schválně,“ vymejšlela jsem si.

„Jo, a proč?“

„Protože... čtyři jsou správný výsledek,“ zamlela jsem z posledního.

„Šach mat!“ zahalekal radostně Kužel a rozklepaným ukazovákem mi pokynul, ať se dostavím i se sešitem k tabuli. Kužel si několikerým nervním zamáváním vykasal rukávy saka, popadl červenou propisku, zsalutoval a rozmáchlým gestem mi přes polovinu celý strany A4 do sešitu vytasil ohromnou jedničku. Že prý se mi podařilo jako první klání perpetuelně zacyklit, dodal na vysvětlenou a jal se rozjímat nad matematickou pravděpodobností.

Jo a ještě k těm jeho přezdívám. „Somálec“, tak Kuželovi občas říkáme my dvě se Sašou. Protože Kužel je na temenu holej a z boků lebky mu trsí pár bílé divoké kštice, což nám právě připomíná jednoho somálského maratonce. Ten teda akorát měl ty kštice v černém provedení. Ale jednou mu asi taky zbělaj. Pokud se vrcholově neuběhá k předčasné smrti.

7/

„Je sice ta moje příhoda s Kuželovou jedničkou zábavná, ale není to náhodou kapku podezřelý?“ budu si dumat navečer v kuchyni během předvečerní svačiny (= dalamánek se šunkovým sýrem). Nejsm třeba blázen? Myslím jako fakt úplně vypatlanýho debila, jehož případ bude předmětem nějaké exkluzivní studie akademie věd; epochální sociálně psychiatrický experiment, kolektivní účast, přísně střežené státní

tajemství, chlouba východního bloku, zvláštní dotace RVHP a tak. Dokonalý komplot na kobaje debila (= mě). Trochu jako v tom ruském filmu, kde je skupina komsomolců vyslaná do vesmíru, a nakonec se ukáže, že po celou dobu trčeli na Zemi a všechno bylo jen simulovaný. Akorát, že u mě se to neukáže nikdy, naopak půjde o celoživotní proces. Všichni aktéři mého prostředí jsou najmutí herci. Veškerej život kolem mne je fingovanej, a já na to nesmím přijít. Žádná moje mamka, žádný ségry, žádněj Zikmund a žádněj Zikmundův pohřeb – jen výpověď starýho herce, co už bude mít dost týhle role a uklidí se na odpočinek někam na daleký venkov... Jsem dítě ze zkumavky, kombinace východního šimpanze a západního člověka například. Všechno naplňuje nějaký předem sepsaný scénář, aby se cíleně mohly sledovat moje reakce, a zároveň tam je ponechaný určitý prostor k nečekanostem. Vědecky se bádá, do jaké míry můžou cvoka ovlivnit zdánlivě normální podmínky, prostředí roz-vrácené rodiny, víceméně konfliktní situace... Jde o děsně vymakaněj model, občas se ale některěj z chabších hereckých talentů skoro prozradí, například když mi Hanka nadává do kretěnu. A nebo že by právě i tahle provokace byla součástí vyšponované strategie?! Kterak opravdovej kretén reaguje na nařknutí z kreténismu? No jasně! Všichni kolem mne poslušně plní své předepsané role, i bláznivá Hrabálková, o které se ke mně šikovně doneslo, že prý za války strávila týden zavalená ve sklepeš vybombardovanýho kralupskýho domu a od tý doby jí šibe. S myšlenkou na Hrabálkovou jsem se úplně otrásla hrůzou, protože ta je fakt nejpodezřelejší. Jak například tuhle, zrovna když jsem se vracela z bramborový brigády ve špinavých polních hadrech na můj nevinný „Dobrý den“ nemístně odsykla: „Nósi se jak hraběnka!“. Okopávala přitom motyčkou pískoviště namísto růžovýho záhonku. A jako ironickej vtip to rozhodně nemínila, ironii ona naprosto nemůže postihnout. Teda aspoň na oko ne! To její vyšinutí je fakt přehnaný. A to její jméno až moc prvoplánový – komu že to bude v našem

hýčkaném projektu hrabat? Řekněme takové Hrabálkové! Ha! Hrabálková coby šéf celé té vědecké taškařice. Nebo žeby právě Kužel? To zbývá k prověření. A co výskyt dalších bláznů, takovýho Makowskiho například? Makowski, ten by snad mohl být opravdickým cvokem, řekla bych, jinak by přece tu svoji roli nemohl takhle pateticky přehrávat, ne?! Jo, řekněme, že Makowski představuje realistickou odnož projektu, která slouží k pozorování interakce dvou skutečných debilů, tozn. Pišťařová Anna versus Makowski Josef. Zapadá to všechno do sebe jak hodinový kolečka. Holky, co si šuška a zmlknou, když se přiblížím... Saša, co na mě schválně nechce plivnout střevního bacila, jelikož zhubnutí ústředního debila není v momentálním zájmu experimentu... Jaci, co se zvláště usměje...

U Jaciho to pukne, tady už se z tý děsný představy rozbrečím. Lítostí, ponížením, vzteky. A vydrží mi to pohnutí až do příštího rána. Až se tehdy u mě Saša staví, shlédnu ji s chladným opovržením a řeknu si (jí): „Tak ty na mě taky s nima podle šiješ boudu, co? Akorát, že já vám na to přišla, DEBILOVÉ!“

8/

Když v podvečer někde na ulici štěká pes a já ho v domácím tichu poslouchám, myslím na Mlatičky. Na babičku s dědou od mámy, na horký kamna, nasekaný dřevo, otočnej dřez s dvojicí vyndávacích lavorů, na kočku a nástěnný hodiny, co připomínaj ty z chaloupky z mechu a kapradí. Taky na tetu Hroudovou myslím, jak z venkovní tmy zabuší na okno, že nám nese jitřnice nebo pár lívanců. Na Zikmunda a jeho horkej jabkovéj kompot se skořicí... A u jablek raděj to rolnický rozjímání utnu, nebo to dopadne jak odstavec z Malýho Bobše. Jen chci říct, že když v podvečer někde na ulici štěká pes a já ho při tom někde doma poslouchám, tak je mi příjemně nasmutněle. To obvykle. Když ale za okny štěkali psi dneska navečer, bylo mi hrozně.

Jaci mne asi nebalí. Už se mu nelíbím. Nejspíš ani nikdy nelíbila. Kašle na mě jak na školní nástěnku, jsem naivní blbeček. Když jsme se dneska přesouvali z chemie na tělák, na schodech mne minul o vlas (s mou ultrastrategickou výpomocí) a ani si mne nevšimnul. Kecal s kámošem a nic. Ještě že sousední schodišťové rameno zrovna zdolával Svát'a Truhlář, protože tak se Štírková s Babákovou soustředily na něj a Jaciho – a můj propad ze sedmého nebe na tvrdou betonovou mazaninu s ním – snad přehlídly. Truhlář se totiž prostorem přesouvá tak, že jen kýve kolenama a jeho horní dlouhý trup s labilní hlavou připomíná plovoucí sádrovou bustu. Právě při výstupu schodiště to je nejmarkantnější. Navíc ten jeho standardní příšklebek delfína... Umím to docela vtipně nakreslit jako karikaturu, dneska mne ovšem plovoucí Truhlář vůbec nepobavil, **závazek, závazek, závazek!** Ještě že jsme pak při těláku běhaly a já mohla slzy maskovat potem. Na druhou stranu je možná lepší, že se mi to stalo už teď. Takhle aspoň na Mikulášskou nepůjdu se zbytečnými iluzema. (Jen aby!) Ačkoliv zlomená, namísto štěkajícího psa a rozeštkaný jsem si nakonec navečer pustila nikoliv krev žilou, nýbrž pozitivní Rádio Mikroforum.

9/

Milostný neúspěch ve mně vybudil uvědomělejší studijní nasazení. Když ne láska, aspoň kariéra! Odpoledne jsem po dlouhé době zašla do knihovny. Půjčila jsem si Tuláka po hvězdách (Jack London) a Poláčkovy Muže v ofsajdu. Ještě jsem se zastavila v papírnictví pro milimetrovej papír a u zámku pako-bylkám pro pár lístků břečťanu a pochvalovala si tu svou praktickou organizaci. Až u cukrárny udeřilo – nevyzvedla jsem Šárku z družiny! Rozeběhla jsem se ke škole, do dvou minut jsem ale padla přímo na ubulenou Šárinu zevlující pod morovým sloupem na náměstí. Podvečerní šero tam prorážela bělost cviček jarmilek, do kterých byla moje mladší sestra obutá.

„Co šlíš ?! Dyk mrzne!“ osopila jsem se na ni.

„Zapomněla jsem se přezout a družina je už zamčená,“ fňukala a úplně mi taky zapomněla vynadat, že já pro změnu zapomněla na ni. Přišlo mi jí líto. Vzala jsem ji za ruku a pospíchalychy jsme zpátky ke škole. Naštěstí byl školník doma. I paní školníková. Ta promrzlý Šárině nabídla horký čaj a na radiátoru usušit ponožky, zatímco mě školník pověřil svazkem klíčů a poslal mě do družinských šaten samotnou, jelikož v televizi zrovna běžel hokej. Když jsem se pak i se Šárcinýma huculema vracela opuštěnou školní chodbou zpátky a míjela prvostupňácký schodiště, na chvíli jsem znehybněla. Bylo to neodolatelný. Volání divočiny... Nasoukala jsem se do tmy pod schody, zavřela oči a okamžitě to bylo tady – na jazyku lahodná chuť nugety a v uších infekční Viktorčín smích... Ještě chvíli jsem si tam sladkohořce snila, načež jsem se jala naši dávnou skrýš opustit. Vtom se nedaleko ozval hluk. K mému schodišti se blížily nějaký dvě ženský, nejspíš účy. Rychle jsem zazpátečkovala do podschodišťový tmy. Nenapadlo je nic trefnějšího, než se zastavit na schodech přímo nad mou hlavou. Měly roztlačáno a dle šeptavý intonace šlo o nějaký choulostivý téma. Na schodech jakýž pech! pobaveně jsem si v duchu zarýmovala a představovala si, jak tuhle svou příhodu zítra nacpu Saše. Rychle ale dosranduju.

„To jinak prostě nejde, to si tak nemůžeš brát. Zajdi za ní, zrovna teď peníze potřebuje, na ty zahraniční léky. Na ochotnou kolegyni, co má švagra zvíře, jen tak nepadneš. Jak myslíš, že se dostal Hajnejch Kryštof na práva? Vždyť ten gymplem prolez s vodřenejma ušima.“

„Myslíš?“

„Nemyslím, vím. Dyk je to nabíledni. Zajdi za ní, ti říkám.“

„Hmmm... A kolik asi tak myslíš že?“

„Jo, holka, to víš, že něco to stát... To musíš brát jako investici do budoucnosti. Nějak se holt o děti postarat musíme. A dcera budoucí žurnalistka není k zahození, ne? Člověk se musí přizpůsobit poměrům...“

No totohle? Copak si to tady kuchtěj pod pokličkou?! napínala jsem uši a ani nedutala. Úplatkářská kampaň přímo na půdě socialistický školy! Namísto nostalgický rozjímačky jsem se najednou ocitla uvězněná v nebezpečný pasti. Abych tam doprostřed jejich čachrů najednou vybafla jako že nic, ne-přicházelo v úvahu. Určitě by mi nevěřily, že jsem nic neslyšela. Hlavně se neprozradit! Co by asi s nechtěným svědkem provedly?! svíral se mi žaludek úzkostí. Nechaly by mě vyrazit z gymplu? A co kdyby by mne rovnou zavraždily? A pak nafingovaly nehodu. Anna Pišťárová na schodech zakopla o opuštěnou dětskou huculi a nešťastně si prorazila hlavu o betonovou obrubu... Další pohřeb v Zámostí a zas u Pišťárů! Chudák mamka... A nikdy se nedozvím, jestli mne Jaci miluje, nebo fakt ne. Závazek, huš huš huš! Jestli mne načapaj, budu dělat, že spím. Prostě jsem tady na někoho čekala tak dlouho, až jsem z toho usnula, zosnovala jsem zoufalou strategii přežití. No vážně – dyk já tu doslova za Šárinu nasazuju život. Zatímco vona si v teplíčku u školníků popíjí čajíček s malinovou šťávou a pojídá k tomu já nevím, oválky třeba. Načež se mi asi poplašně sběhnou sliny a jednu z nich ve stresu spolknu do nesprávný dutiny a normálka se tam začnu dusit. Ještě pár sekund to s nadlidským (= ženským) vypětím budu držet, ale víc už ne. Naštěstí zrovna v ten moment se na scénu vynoří školník, co se mne, loudu, vydal hledat. Jak ho podvratný pedagogický párek zbystří, zmizí za prvním rohem. Okamžitě vyrazím zpod schodů, vrhnu se na protější klučičí WC a v černých řasenkových slzách tam budu lapat po dechu. Což se mi nakonec podaří a půjde jistě o mé znovuzrození. Stane se to těsně předtím, než se ve dveřích objeví vyděšená školníková hlava.

„No tak co se děje, jste v pořádku?“ bude si mě zkoumavě prohlížet.

„Jo jo ano. Zaskočila mi slina.“

„Slina?“ podívá se.

„Slina nebo co,“ upřesním.

„Aha, aha,“ pokývá nepřesvědčenou hlavou. Což mi však bude fuk, jelikož po kalibru právě prožitého traumatu mne už jen tak někdo nevytočí.

Celou cestu domů pak Šárka bude kecat o tom, co všechno pěknýho školníkovi doma mají, zatímco já se budu v myšlenkách snažit zidentifikovat ony dvě úcy. Hlas tý první mi byl povědomý. I ty mudrovací obraty „Dyk je to nabílední“, „jó holka“... A která „holka“ má dceru chtivou žurnalistiky? Však já se toho jednou do(pi)šťourám. A taky si položím otázku, jestli kdybych si i já mohla zaplatit tlačenu na nějakou výběrovou vejšku, tak jestli? Asi jo. Protože to je buď Praha a vejška, nebo Polabiny a fabrika. Člověk se musí přizpůsobit poměrům, měla reht ta nabíledňovací úča. Že my ale beztak na žádnéj tučnej úplatek nemáme, nezbyde mi asi nakonec než z nouze ctnost...

Namrzlou cestičku se Šárkou zdoláme zahřívacím pérovacím dvojskokem. „Na svatýho Josafata lepší kožich nežli vata,“ řek by Zikmund. „Kolem svatý Cecilky lepší hucule než cvičky jarmilky,“ přihodím si já.

II. Stádem smilců obležena

*Končí svět lyrických obláček
Končí svět rozpaků nováčků
Končí svět milostných avantýr
Končí svět z pláten všech letních kin*

*Kde se vzal, kdo ho zval přelom ten
Proč je teď prázdným jen každý den
Proč už mě nehladí teplem svým
Žádná chvíle, ani ta, kdy jen spím*

*Velký sny, smutný probuzení
Smutná holka, co tu právě sedí
Smutný vzduch, smutný i co není
To jsem já*

*Hrdinství starých řeckých bájí
Vznešení koně ve svých stájích
Nikdo z nás už je neuhájí
Svět má mat*

Je mi líto, toužila jsem příliš, a to prý tak často škodí.
Patří mi to?
Asi ano, dala jsem snům volnost a ty dál dál další plané
plodí...

2/

Přibrála jsem, narostla mi prsa, nos mi bez přestání hyzdí uhrák a nepochopila jsem fungování raketového motoru. Kozatá Anča, oplácanej blbeček. Chce se mi nežít. Nerada se budím, ráda usínám, spala bych furt a všechno zaspala. Do dětství se vrátit nejde, klukem se už taky nestanu, kdyby aspoň šlo rovnou skočit do důchodu. Dřepěly bychom se Sašou

v dietní lázeňský jídelně nad pařížským krémem a sledovaly cvrkot v okolním parku. Nic už bysme nemusely šprtat a nikoho lovit a nikdo by se nám nevysmíval, protože směšnost k důchodkyním patří natolik přirozeně, že vlastně ani směšný nejsou. Jenže ne, do důchodu si budu muset odtrpět v podstatě ještě celej hnusnej kozatej život! Přitom ta tělesná hmota navíc ke mně vůbec nepatří, ta není já, ale jen příživnice, co se na mě nabalila, aniž bych to chtěla, aniž bych si to zasloužila! I na basketu je to znát, běhá mi to pomalejc a trenér už mě nestaví do první pětky. Vůbec se mi tam už nechce chodit. A to všechno jen na úvod.

U cestičky už několik týdnů patlají nějakou betonovou krabicí, tak pět metrů na tři. Se Sašou jsme doted'ka nepochopily, oč jde. Nejspíš něco s elektrikou? Proč ale tak rozměrný? A zrovna uprostřed oblíbené vycházkové trasy tokajících lázeňáků? Spokojily jsme se s hypotézou, že je prostě třeba ty „pracanty“ nějak, a to jedno jak, zaměstnat. Nebo si nějakej šikulda z technických služeb skrz tohle „staveniště“ filtruje osobní stavební materiál? To je nakonec fuk, zkrátka tam teď už přibližně čtrnáct dnů pravidelně zevlujou dva tři umorousení maníci plus většinou chciplá míchačka. A já si tudy buď se Sašou, či občas bohužel sólo musím dennodenně odšlapat domů svou křížovou cestu. Nebo spíš „prostřílet se Dukelským průsmykem“, abych čerpala z progresivnější mytologie. Prostě zatnout všechno a prorazit ožehavý úsek co nejrychleji. Ti chlapi na mě čuměj jak na přerostlou veverku, a když jsem jednou měla rozepnutou bundu, ten nejrozšklebenější z nich „uznale“ zahalekal: „To sou panečku kozy!“ A to je hrozný, hrozný... Já přece nejsem žádný kozy, hergot! Když už tak: „Dobrý den, slečno básnířko!“ Jenže to těm analfabetům nikdy nedojde. Nenávidím dělnickou třídu. Zvracela bych z představy těch jejich hnusných představ. Nejhorší je, že proti cizí chlípný fantazii nic nemůžu, že tomu nezabráním, ačkoliv se to týká mýho a jen mýho těla. I když s ním teda zrovna nejsem v smíru, přesto je to tělo moje, že jo. A přestože se mi nelíbí, slouží mně. Mně!

A ne žádným uslintaným primitivům v mo-drákách! Ti však představují pouze část statě. Vilně na mě totiž vejrá i například Mák. (Rozuměj Josef Makowski.) Když jsem mu tuhle doma do ledničky rovnala flašky piva, dobře jsem si všimla, jak mě zezadu z kanape tiše pozoruje. Anebo že by spíš zevloval, zda ho neokrádám? Zda mu tam neuždibuju desetiletýho slanečka nebo žluklej ementál?! U Máka je možný oboje – fyzlovat a zároveň samčit. Musím se naučit to brát s rezervou, vím. Akorát zatím to jde těžko, vždyť já jsem vlastně ještě skoro dítě. Tedy duší určitě. Posluhovat Mákovi mě sice nebaví, jenže sem tam desetikoruna se mi hodí. Musím na svou čest říct, že já si o žádný placení neříkala! Ale odmítat Mákovi? Navíc tím, že jsem se k němu rozchodila já, nechodí on k nám. Naštěstí to nepřeháním, občas mu prostě přinesu pivo nebo vzácně minerálku a párkrát jsem mu doma zametla. Někdy zajdeme i se Sašou a pak to jdeme propít za kafe. Občas mu přivedu Nerouše, to má rád.

A postava psa, ta výborně zaplácne tématickou pointu. Nezadržitelně nadrženež totiž na mě Nerouš skáče, dokonce mě už napadlo, jaký by to bylo nechat si ho na sebe fakt připustit. Na druhou stranu, pes mi nikdy „kozy“ oplzle komentovat nebude. A úchylní chlapi jsou daleko horší než zvířata. Hle probouzející se sexualita náctileté! Nepřízeň osudu ze mne činí opravdickýho zvrhlíka. Namísto kýženou múzou všech krásných kluků stávám se fenou.

Rekapitulace výroční zprávy z mého milostného života: Zajímá se o mě pes, dědek a kretění od míchačky. A Jací? Mrtvá sopka, všechno dávno vyhaslo. Tedy aspoň z jeho strany. Jací jako jediný ze jmenovaných ke mně žádnou vilnost evidentně neprojevuje. Skoro vůbec ho nepotkávám, asi už šprtá k maturitě, chodí cvičit, nevím, prostě však můj banální svět věčné čekárny už jen míjí. A přitom tehdy na Mikulášský to vypadalo tak nadějně.

3/

Slušelo mi to, Hanka mi půjčila džíny a mně se podařilo na bílý bavlněný triko namalovat textilníma barvama suprůckou motorku, což byl perfektní taktickej tah, protože to vyvolávalo nesčetný diskuse kluků, jakej že je to model, kolik „žere“, proč že je tak boulovitá atd. V daný situaci, musím uznat, mi ale ta hrudníková popularita vůbec nevalila, naopak. Blahořečila jsem těm barvičkám a hlavou mi to vřelo úžasnýma nápadama, co všechno si díky nim ještě zoriginálním. Vlasy jsem si nechala rozpuštěný, trochu natupírovaný a lehce postříklý mamčíným stříbrným lakem. Navoněla jsem se Roxanou v tandemu s nějakou cize vyhlížející Hančinou voňavkou. Se Sašou jsme si vzájemně kontrolovaly, zda nám oční koutky nehyzdí černý žmolky od linkovačky či zuby žmolky rtěnkový. Perfektní vkus, perfektní organizace. I kritickej pohled z jízlivých štěrbinek zpoza brejlí, co má Prostá místo očí, mi byl v ten večer ukradenej. Závidí nám mládí, závidí nám popularitu, celý náš život před sebou. Byla jsem si vědomá, že po mně spousta kluků kouká, a to je jeden z nejskvělejších pocitů, co znám. I Nela Hříběťová mi najednou v tom rozverným světle přišla ve svém obyčejným roláku a manžestrákách celá taková unylá, oproti mně.

Třetřáci tělocvičnu sympaticky vyzdobili, zdi pokryli spoustou vtipných hlášek typu: „A teď už nechte všech hloupostí a dejte sem třídní knihu!“, „Lepší čočka nežli vdoleček, to vám tvrdí Rajko Doleček!“, „Frajle na kuželky, Francové na balónky!“, „Díky, Šerife!“, „Adamité v boj!“ apod. Většina z nich měla přímou spojitost s programem, soutěžilo se například holky v kuželkách (ad říd'a Kuželka) a v nafukování balónků, v párové konzumaci čočky (polovinu soutěžního času holka naslepo krmila kluka a pak naopak), v napodobování zvířat nebo profesorů (například právě Adamita, tzn. tělocvikáře Adama Pavelky)... Třetřáci se s náma vskutku nemazlili. To ale na tom právě bylo to nejlechtivější.

Při soutěžích se mi Jaciho v publiku najít nepodařilo. Zblejskla jsem tam ale aspoň dva tři zajímavé objevy, což stačilo k tomu, abych měla takovou tu vzrušující trému. Jak se člověk přirozeně nechce veřejně ztrapnit, ale zároveň se těší na to, že se předvede. Že je středem pozornosti a všichni (kluci) se tu sešli jenom proto, aby koukali právě na něj (ni!) a aplaudovali mu (mně!). A že se dívá hlavně na holky, o tom není pochyb, jelikož každý ví, co obnáší být holkou prvačkou = přitažlivou neokoukanou novickou k nakousnutí, oproti klukovi prvákovi = mutujícimu infantilnímu cucákovi, kterého ani ve snu nenapadne, že se žlutý uher na fasádě dá vymačknout a zapudrovat.

V rámci soutěžního klání na mě vyšla čochka. Krmili jsme se jí vzájemně s Blínou, což byla docela sranda. Naštěstí nám ovázali kolem krku velký bryndáky, jinak by z toho moje náprsní motorka vzešla ostudně pokálená. (Běčákům uvazoval bryndáky bývalý Viktorčin idol Pepa Urbánek, jenž po ní kdysi v jídelně vrhl rajský knedlík. Hrozně se pochlapil, je z něj teď korba, Viktorka na to zkrátka už tenkrát měla správněj čmuch.) Sice jsme toho s Blínou nesnědli víc než soupeři z béčka, ale zase jsme určitě publikum líp pobavili.

Po soutěžích následovala diskotéka a s ní hurónský vpád tří čertů na plac. Dodneška se nám je nepodařilo ototožnit. Po pacifickém Mikuláši ani stopy, čerti se oháněli hlavně po ženských a opravdu z nich sálala síra a strach. A hospodský smrad, na to mám zvlášť vyvinuté čidlo. Dokonce se jim podařilo nacpat do pytle a unést pryč jednu nebohou béčačku. Vrátila se asi za deset minut, ale nadšeně nevypadala. Celý její účes byl splasklej a nejspíš ji taky v tom pytli docela odrkali o dlaždice. Když čerti zmizeli, ulevilo se, a to určitě nejen mně.

Valná část naší třídy pak hopsala v rozjařeném rytmu u šplhadel. Já ale přitom pohopsávala nervózně, protože teď už bylo skoro jasný, že Jaci tady není a nebude. Než to přišlo – série ploužáků. Rozbušilo se mi srdce a určitě jsem zrudla, ještě že

se to odehrávalo v přítmí. Je to vždycky trapas – vyklidit par-
ket a dělat, že rozhodně na žádnýho vyzyvatele k tanci neče-
kám, ba naopak, že mi to oddechnutí perfektně vyhovuje,
když jsem se tak rytmicky vyřádila, že jo. Jenže ani jsem ne-
stihla dojít k lavičce, když mě chytl za ruku a s úsměvem si
mě proti sobě pomalu roztančil. Kdo? Jaci. Dokonalá po-
hádka, lepší než film, lepší než Štědrý večer. Tohle slow od
Scorpiónů mě nadosmrti bude opájet vášní. Jaci nádherně vo-
něl, nádherně se usmíval, úplně mě omámil. Kdyby se právě
v tu chvíli nějaká Růženka mohla píchnout o trn a všechno se
na sto let zastavilo...

Pak – haló tady realita – kouzlo začalo prchat. K příští sérii
ploužáků Jaci vyzval profesorku matiky, což by se dalo po-
chopit vzhledem k blížící se maturitě, ale že ke třetí sérii vy-
zval nějakou nesnesitelně roztlemenou spolužačku a čtvrtou
sérii prokecal s klukama, to bylo neomluvitelný, to smrdělo
průserem. Jaci doopravdy jen coby další z mých milostných
úletů?! Chvíli jsem uvažovala, nakolik by bylo efektní, kdy-
bych tam k tomu debatujícímu kroužku přišla a namísto Ja-
ciho vyzvala k tanci některého z jeho kámošů. Mé dilema ale
přetnul jeden rozkřeněný třeták, který přišel naopak o tanec
požádat mě. Kulil přitom oči jak Ferenc Futurista a šklebil se
jak Josef Bek. Ještě si zabečí jak strejček Jedlička a budu tu
svírat v náruči kompletní zlatý český filmový fond... Navíc
čočka začala pracovat a mně se příšerně chtělo prdět. Přesto
jsem to se „zlatým fondem“ odploužila, nakonec je to pořád
lepší, nežli zůstat – Jacimu na očích – sedět v koutě. Směrem
ke Štírkový s Babákovou jsem se raděj ani nekoukla, že ale
v tý hadí líhni bylo k popukání, o tom nemám pochyb. K zá-
věru jsme s holkama ještě zablblly na Benefit, přidal se k nám
i Adamiť, což bylo monstrózní. Poctivě jsem se zúčastnila
toho všeobecného veselí kolem mne, jenže – na tváři smích,
ve srdci žal.

Pro mě znamenal ploužák s Jacim příslib. V tu chvíli jsem
si opravdu myslela, že tím okamžikem spolu začínáme chodit.

Svedla jsem Jaciho, trumfovala jsem všechny holky, byla jsem šťastná. A ačkoliv zbytek diskotéky neproběhl podle mých představ, přes můj splín jsem v následujících týdnech ještě pořád tajně, leč úporně čekala a doufala, že Jaci něco podnikne, že mi pošle dopis, že na mě počká před gymplem nebo na náměstí, že mi po někom vzkáže pozdrav, že mi nechá ve skřínce psaníčko, já nevím... prostě že něco. Namísto rozlezlého nic.

4/

Začaly jsem se Sašou do školy jezdit na kolech. Zamykáme si je společně Sašiným zámekem, protože ta moje bužírková nicka je v Polabinách, kde se kola kradou jak lusky ze státního pole, naprd. Každodenní cyklistický trénink se výborně hodí do mé momentální životní koncepce. Jednak je to dobrý na linii, navíc se tím vyhneme betonářským magorům z cestičky, a pak se to zcela slučuje s duchem naší sportovně snaživý třídy (ad celostátní soutěž v odznaku zdatnosti), do něhož nás tělocvičkáři natolik štelují. Když jsme si tuhle se Sašou nechtěně mezi koly přihrály zatoulaným tenisákem, dalo to cirká tři sekundy hodné bratrů Pospíšilů.

5/

Podlá Prostá nám zadala spočítat do dnešní hodiny, kolik máme doma knih. Pár lidí se optala, ti jí poslušně nahlásili víceméně skromný počet, načež už to zřejmě nemohla vydržet a sáhla po „třešniče na dortu“ v podobě triumfální hlášky, že oni – Prostí – mají doma knih řádově sedm set, dětskou knihovnu nepočítaje. Načež se Soukeník s Truhlářem zachechtali.

„Pánům Soukeníkovi s Truhlářem tady přijde něco k smíchu?!“ dotčeně se na ně osopila. Soukeník s Truhlářem vrtěli hlavama zrudlýma dušeným smíchem, že ne.

„A vy, Truhláři, máte doma kolik knih?“ vybrala si záměrně intelektuálně nevyhlížejícího Truhláře.

„Zhruba... šest... náct... patnáct knih,“ odvětil Truhlář, „dětskou knihovnu počítaje,“ omluvně dodal na vysvětlenou a k očividnému Soukeníkovu uznání. Soukeníka už zsinalá Prostá raděj nevyslychala a bez jakéhokoliv komentáře přešla k sémantickému rozboru novoročních projevů soudruha Gorbačova a mistera Reagana.

Po škole jsme se se Sašou zastavily v Konibaru na kafe. O stůl dál seděli dva postarší chlapíci, takoví třicátníci. Zamyšleně koukali do svých pivních půllitrů, řeklo by se Karpov s Kasparovem. Ani nám se Sašou vedle takových sousedů do žádného pořádného potlachání nebylo. Srkaly jsme kafe (škoda peněz) a občas si něco nedůležitýho zašuškaly. Zrovna když mi Saša sdělovala, že „už dlouho neviděla Mašíru, kdoví jestli nezdrhnul“, přitočil se k nám ten bližší z chlapíků a pronesl: „O těchlech věcech, děvčata, na veřejnosti raděj mlčte.“ Po čemž se otočil zády k nám, půllitru a kámošovi čelem a jal se znovu mlčky meditovat.

„A proč?“ osmělila se Saša.

Chlapík se pomalu vztyčil, sebral pivo a přistoupil k našemu stolu.

„Dovolíte?“ přisedl si. Jeho společník ho automaticky následoval.

„Jedna moje kamarádka, co taky takhle ráda jako vy občas zašla někam na kafičko a co taky už nevěřila na Ježíška, ani ještě ne na všudypřítomný tajný poslíčky – otřes se, měla ten pech, že jednou seděla kolem stolu, kde jeden nespokojenej ohlásil, že emigruje, což taky proved. A že to ta kamarádka vyslechla a toho hochu na patřičných místech zatepla neudala, vyrazili ji těsně před maturitou ze školy a každéj pátek teď musí chodit soudruhům hlásit, kterak bude trávit víkend a o čem se mluví v konibarech...“

„Nikdy nikomu nedůvěřovat!“ prorazil ten druhý svým ztopořeným ukazovákem znovunastolené ticho.

„Ani vám ne teda, že jo?“ opáčila jsem rádoby laškovně.

„Nám teprv ne. Mám z vás radost, holky, pochopily jste lekci,“ rozumoval ten první. Když jsme se nedlouho poté chystaly zaplatit, prohlásili, že nás zvou a co že si ještě dáme. Nechtěly jsme nic, tak prý, jestli nás můžou aspoň někam doprovodit. I z toho jsme se sice neohrabaně, leč vyvlíklly, a odešly jsme nakonec samy. Ušetřily jsme sice za kafe, ale nasadit nám brouka do hlav se jim podařilo dokonale. Modlily jsme se, aby proboha Mašira fakticky neemigroval. Na gymplu je to sice děsná pakárna, co se šprtání týče, ale předčasně ho opustit se ani Saše ani mně přesto ještě nechtělo. Cestou domů jsme to vzaly prodlužovačkou přes panel. Ten zaseklý do horního břehu Labe. Napadla nás tam spousta done-bevolajících podezřelostí, například právě ti maníci z cestičky a nesmyslná betonová stavba. Co když jsou to taky nasazení estébáci?! A Mák? Podlá? Nebo samotnej Kužel? Adamit? Kdo? Je fakt třeba dávat si bacha, věřit se nedá nikomu. Pak jsme téma změnily, a tak jsem se náhodou dozvěděla, že ty fialový kalhoty si Saša šila sama. Vůbec jsem netušila, že je tak šikovná. Vypadaj fakt jak koupenny. Domluvily jsme se, že mi pomůže s halenkou, co si plánuju ušít na diskotéku do Podhradní Lhoty. Tak fajn.

6/

„Všecko co svrbí, jednou svrbít přestane,“ je oblíbená Mákova hláška. Všechno co mrzne, jednou mrznout přestane! zoufale jsem si v duchu opakovala, když mi ráno přimrzaly prsty na řídítko kola, jelikož jsem si opět zapomněla rukavice. Anebo zčerná a odpadne, pomyslela jsem si trpce. Až na ty černý vrány na bílých loukách a topolech měsíc únor úplně nesnáším.

Naštěstí cyklistická finta vyšla, maníci z cestičky poraženecky stáhli modrákové krovky a zmizeli, betonová jáma zeje prázdnotou a blaženou opuštěností. Tož jsem se zase roz-

chodila pěšky, jednak je chůze taky dobrá fyzická aktivita, jednak nebezpečí ztráty prstů mi přijde až moc velký risk. A pak si taky při chůzi na sněhu můžu občas simulovat běžkařský skluz, což je teď před lyžákem docela praktický. Saša, ta chce na kole ještě pokračovat. No jak chce. Zkrátka se teď se do školy dopravujeme každá zvlášť. Naštvaný ale nejsme.

7/

Díza v Podhradní Lhotě celkem schíza. Z toho mála, co se tam sešlo, to byl samej vesnickej učňák, nějakej slušnej borec ani jeden. O přestávce před záchodem mi starej pupkatej diskžokej sáhnul na zadek a těsně po přestávce Saša někde v sále ztratila stříbrný řetízek. Celá naše švadlenčí snaha o originální halenky vyšla vniveč, perlama vepře nenakrmíš! Původně nás měl přijet po jedenáctý vyzvednout Sašin táta, ale když se ani do půlnoci neukázal, usoudily jsme, že zřejmě usnul při Videostopu na gauči a rozhodly jsme se jít stopovat. Dlouho se až na stupňující se mráz a silný fukot, kterýž Saša skálopevně častovala „húlavou“, nic slibného nedělo. Až:

„Co to je?“ mhouřila Saša oči na rozklepaný světýlko v dálce. O nějaký vozidlo nejspíš šlo, ale divný. Pomalu se to blížilo k nám... Konečně se ze tmy vylouppla odpověď a byl jí pan Aulický osobně; jednou rukou řídil vlastní kolo a rukou druhou tlačil vedle sebe kolo druhý. Dynamo mu nefungovalo, tak si svítil baterkou přimotanou obinadlem k americkému (ad hvězdičky) trojhránkovému kulichu na hlavě. Jak psychiatr Chocholoušek. Na to, že je pan Aulický počítačovej inženýr, vypadala tahle jeho technická vychytávka dost primitivně. Čili na gauči neusnul, naopak. Marně se prý skoro hodinu snažil nastartovat jejich zamrzlýho wartburga, načež nakonec zvolil cyklistickou variantu. Kromě jednoho kola navíc pro nás dvě se Sašou nám dopravil taky rukavice a termosku s horkým sladkým čajem. To od něho bylo laskavý, jinak byl ale protivnej a furt nám nechtěl věřit, že jsme na tý